

Seres Lili Hanna

Kutyafül

Ne lépj bele a szilánkokba! – Mi a francért lépnék? – Hát nem szándékosan.

Csodálkozik, hogy remeg a keze, nem egyszerű felsöpörni. Kata segítene, de nem akarja. Visszamegy az ezeréves asztalhoz, ami helyett újat kéne venni, nagy nehezen leül. Kata is, rá se néz, az ablakon kezd kibambulni. Az ablakot is ki kéne cseréltetni. Szeretne hozzáérni Kata kezéhez, de inkább nem teszi.

Feljebb raknád a fűtést? – Persze. – Kösz.

Újra feláll, nem sóhajt, mint máskor, amikor Kata később kér valamit, mint kéne. A konvektor kattog párat, a fűtést kicseréltetné modernebbre, visszaül, hallgatnak. Nem akartam ilyen drasztikusan reagálni, mondja hirtelen Kata, és nem tudja visszafogni a mosolyát. Ő sem. Kata csak a helyzet filmszerűségén mosolyog, hogy meglepetésében kiejtette a kezéből a borospoharát, ő azon, hogy Kata mosolyog, és minden oké lesz. De Kata újra elkomorodik. Ő is. Hát, ha így érzel, akkor passzol a drasztikusság. Nem akarja ilyen kelletlenül mondani. Persze, hogy így érzek, néz rá Kata, ez egy kibaszott villámcsapás a derült égből! Kimeresztí a szemét, mert erre azért nem számított, de látja, hogy Katát ez a reakció még jobban felingerli.

Mit gondoltál, hogy mindent ott hagyok?

Á, nem is ez a baj. – Akkor mi? – Tudod, hogy mi.

Nem tudja. Oké, váratlan volt, lassan akarta felvezetni, de na, nem volt türelme. Rögtön át akarta adni a boldogságát, legszívesebben csak annyit mondott volna: Költözzünk ide! Legalább odatett néhány mondatot elé. Kihúzza a lábát a papucsból, lábujját a hideg csempéhez érinti, ezt is ki kéne cseréltetni. Ami nyaralóba jó, állandó otthonnak kevés. Főleg, hogy a gyerekek biztos mindig elfelejtenének papucsot venni.

Nem, nem tudom, mondd el. Kata előveszi a csúnya nézését. Ez általában elnémitja. Mondd már el, jön ki most belőle mégis, nem tudja, hogyan, utolsó lélegzetvételek. Istenem, hát az, kiáltja Kata, hogy te ezt már eldöntötted! Most némul

el. Nyel egy nagyot. Erről eszébe jut, hogy ihatna bort. És hogy Kata is ihatna. Kimegy a konyhába, amit fel kéne majd újítani, rendes étkezészetet venni bele meg minden, és hoz egy poharat Katának. Már csak kettő maradt. Kérdés nélkül tölt, ezt már eldöntötte, mondja valaki belül, jólesik neki, váratlanul magabiztos. Magának is tölt, és kortyol egy nagyot. Kata is. Halványan az jut eszébe, ha például ez a döntés is jó, akkor. Nem ül vissza. Odamegy az ablakhoz, igen, egy komoly festés is kellene, és elkezdi ő is nézni a szomszéd kuttyáját. Nagy testű, dús szőrű, szép. És valamit nagyon bármul. Mi lehet az ebben a zsákutcában, ami most még üresebb, mint nyáron? Az egyik füle hiányzik. Amikor elfordítja a fejét, és ő meglátja a fül helyét, eszébe jut a tegnapi estéjük. A kitalálás játék a szomszédokról, a kutya füléről. Aztán a spontán szex. Meg a reggeli. Dühös lesz. Miért gondolta, hogy ennyi elég a hosszú távú boldogsághoz?

Kata felsóhajt. Most hátra kéne fordulni. De nem. Ő így döntött. Egyedül. Hátrafordul. Kata félrehajtott fejjel ül, már nem a kuttyát nézi, hanem a terítőt. Olívamintás viaszos vászon. Sajnos együtt vették. Arról, hogy Kata a terítőt nézi, neki az a nap jut eszébe, a keszthelyi bevásárlás, a spontán éttermezés, az esti balatonozás, az éjszakai vetkőzés póker. És az, hogy mennyire menő lenne, ha elmondhatná, hogy a felesége profi pókerjátékos. Lehetne a nászútjuk Las Vegasban. Néha játszhatnának és nyerhetnének online, és nagyon néha élőben is. Melyik plázában is van élő póker? És mennyibe fájhat a regisztráció? Azért rászokni nem kéne. Bár, amilyen ügyes Kata. Nyerő páros. Sajnos az. Mire gondolsz, kérdezi Kata. Visszaül mellé. Nem tudom, hogy elmondjam-e. Kata vállat von. Elmondom, de előbb mondd el te. Kata újra vállat von.

Arra, hogy mennyire szeretlek, milyen szépen bambultál most is, mennyire idilli lehetne ez, de sajnos teljesen félreismertelek. Na és te? – Én arra, hogy milyen nyerő páros vagyunk, hogy mennyire baromi jól pókerezel és hogy vajon Budapesten hol és mennyiért lehet élőben pókerezni.

Kata gúnyosan elmosolyodik. Szóval Budapest, kérdezi édeskés hangon, ő meg megijed. Igen, de nem azért. Hát persze, komorodik el Kata újra, de valld már be, hogy jelenleg nem tudsz másban gondolkodni, csak Budapesten. – Nem valloam be. – Oké, akkor hagyjuk. De azért én tudom, hogy ez csak egy fellángolás.

Nyög egyet, és egész testével Kata felé fordul, jézusom, de gyerekes vagy, nem is értem, miért lepődtem meg a reakción. Ez bukik ki belőle, Kata ránéz, megint azzal a gyilkos, megrökönyödött pillantással, nem felel. Kiissza a maradék rengeteg borát, feláll, magára borítja a kabátját és felszedi az asztalról a cigijét. Kinyitja az ajtót, amit persze ki kéne majd cseréltetni, de egy hideg szellőkés megállítja. Egy picit tovább áll a küszöb előtt, aztán kimegy. Az ajtó mellett megcsillan egy szilánk.